

Sygn. akt VII Ka 192/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Tomkiewicz,

Sędziowie: SO Dariusz Firkowski (spr.),

SO Andrzej Żurawski

Protokolant: st. sekr. sądowy Rafał Banaszewski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Marii Kuleszy-Chaleckiej

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2014r.

sprawy K. G.

oskarżonego o przestępstwo z art. 286§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 29 listopada 2013r., sygn. akt VII K 371/13

I uznając apelację za oczywiście bezzasadną zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym kwotę 300 (trzysta) zł tytułem opłaty za II instancję.

Sygn. akt VII Ka 92/14

UZASADNIENIE

K. G. został oskarżony o to, że w dniu 21 sierpnia 2010r. w O. w oddziale (...) SA, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci nienależnego odszkodowania w kwocie 3340 zł. z polisy Auto Casco w ten sposób, że złożył stwierdzające nieprawdę pisemne zgłoszenie nr (...) o zdarzeniu drogowym z dnia 20 sierpnia 2010r. pomiędzy pojazdem m-ki A. (...) o nr rej. (...), a pojazdem m-ki B. (...) o nr (...) wprowadzając pokrzywdzonego w błąd co do zaistnienia przedmiotowego zdarzenia drogowego i powstałych w jego wyniku uszkodzeń pojazdu A. (...) o nr rej. (...),

tj. przestępstwa z art. 286§ 1 kk.

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 29 listopada 2013 r. w sprawie VII K 371/13

I oskarżonego K. R. w ramach zarzucanego mu przestępstwa uznał za winnego tego, że w dniu 21 sierpnia 2010r. w O. w oddziale (...) SA, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci nienależnego odszkodowania w kwocie 1914,26 zł. z polisy Auto Casco w ten sposób, że złożył stwierdzające nieprawdę pisemne zgłoszenie nr (...) dotyczące zdarzenia drogowego z dnia 20

sierpnia 2010r. pomiędzy pojazdem inki A. (...) o nr rej. (...), a pojazdem m-ki B. (...) o nr (...) wprowadzając pokrzywdzonego w błąd co do rodzaju i zakresu powstałych w wyniku powyższego zdarzenia drogowego uszkodzeń pojazdu A. (...) o nr rej. (...), czym działał na szkodę (...) S.A. (obecnie (...) S.A. w W.), tj. dokonania przestępstwa z art. 286§ 1 kk i za to z mocy art. 286§ 1 kk i art. 33§ 2 kk skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 30 (trzydziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych,

II na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt. 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 3 (trzech) lat,

III na podstawie art. 46§ 1 kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. (obecnie (...) S.A. w W.) kwoty 1914,26 zł. (jeden tysiąc dziewięćset czternaście złotych dwadzieścia sześć groszy),

Powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego zaskarżył jego obrońca i zarzucił mu:

- obrazę przepisów prawa materialnego, poprzez błędną wykładnię art. 805 i nast. kc polegającą na tym, że Sąd błędnie przyjął, że ubezpieczyciel nie jest zobowiązany do wypłaty odszkodowania na podstawie umowy autocasco w sytuacji, gdy część uszkodzeń pojazdu mogła powstać w okolicznościach innych niż wskazane przez ubezpieczonego, niezależnie od tego czy okoliczności te ujęte zostały w ogólnych warunkach ubezpieczenia (stanowiących załącznik do umowy) jako okoliczności wyłączające odpowiedzialność ubezpieczyciela,

a w konsekwencji Sąd dokonał błędnego ustalenia faktycznego, że w niniejszej sprawie ubezpieczyciel nie był zobowiązany do wypłaty odszkodowania w takim zakresie jak zgłosił to oskarżony, skutkiem czego Sąd niesłusznie uznał, że działanie oskarżonego wypełnia znamiona czynu z art. 286 § 1 kk;

- obrazę przepisów postępowania, mająca wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia a mianowicie art. 442 §3 kpk poprzez wydanie wyroku po ponownym rozpoznaniu sprawy z pominięciem wskazań Sądu odwoławczego, wskazanych w wyroku Sądu Okręgowego z dnia 10 kwietnia 2013 r. sygn. akt (...) w zakresie w jakim Sąd wskazał, iż konieczne będzie ustalenie czy "inne" uszkodzenia pojazdu A. powstały w takich okolicznościach, które wyłączają odpowiedzialność ubezpieczyciela, które to ustalenie winno być pomocne przy określeniu kwestii odpowiedzialności oskarżonego za zarzucany mu czyn;

- z ostrożności procesowej podniósł również zarzut obrazę przepisów postępowania mogącej mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez naruszenie art. 5 § 2 kpk tj. poprzez brak powzięcia wątpliwości co do wypełnienia przez oskarżonego znamion czynu zabronionego, kiedy to z okoliczności wynika, że takie wątpliwości powziąć powinien, skutkiem czego było błędne ustalenie, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art. 286 § 1 kk.

W oparciu o powyższe zarzuty na mocy art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 1 kpk. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, bądź uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie zauważyć należy, że zgromadzone w sprawie dowody Sąd meriti poddał wszechstronnej analizie i ocenie, zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 4 k.p.k. Także przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski jest logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 kpk i przekonująco uzasadnione w pisemnych motywach skarżonego wyroku. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji wnikliwie zweryfikował tezy aktu oskarżenia w granicach niezbędnych dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia winy i kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu czynu. Odnosząc się do zatem do podnoszonych przez skarżącego zarzutów należy stwierdzić, że są one chybione. Zauważyć trzeba, że podnosząc tego rodzaju zarzuty

skarżący jedynie polemizuje z ustaleniami Sądu I instancji. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody rozstrzygnięcia o winie oskarżonego, a Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawioną tam argumentację. Apelacja w istocie nie wskazuje na takie okoliczności, które nie byłyby przedmiotem uwagi Sądu Rejonowego i nie zawiera też takiej argumentacji, która wnioski tego Sądu mogłaby skutecznie podważyć. W tej sytuacji nie ma potrzeby ponownego przytaczania całości argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, którą Sąd Okręgowy podziela i należy jedynie zaakcentować niektóre elementy, które przemawiają za odmową podzielenia stanowiska skarżącego.

Odnosnie pierwszego zarzutu zawartego w apelacji, to nie może być on podzielony. Zwrócić bowiem uwagę należy na to, że pomimo wniosków opinii co mechanizmu uszkodzeń pojazdów zaakceptowanych przez Sąd I instancji, oskarżony w toku całego postępowania konsekwentnie twierdził (porównaj –k. 623-624, k.627 odw.-628, k.628 odw, k.961odw.962) że uszkodzenia jego pojazdu powstały tylko i wyłącznie w czasie zdarzenia, o którym zgłosił w wniosku jak na k. 6-13. Tym samym nie sposób podzielić stanowiska skarżącego co do tego, że skoro wypłata była dokonywana w ramach dobrowolnego ubezpieczenia AC, to w ten sposób „pokrywane” są i inne uszkodzenia pojazdu A. (...). Także bowiem i co do tych innych uszkodzeń winno być wskazanie w jaki sposób i w jakich okolicznościach oraz w jakim czasie one powstały albowiem dopiero wówczas możliwe byłoby określenie czy są one objęte odpowiedzialnością ubezpieczyciela. Tymczasem jak to już wskazano wyżej oskarżony w **żaden sposób!** takich okoliczności powstania „innych” uszkodzeń nie wskazał.

W tej sytuacji podzielić należało stanowisko Sądu I instancji co do tego, że oskarżony poprzez wprowadzenie w błąd doprowadził ubezpieczyciela do wypłaty nienależnego odszkodowania w kwocie 1914,26 zł albowiem koszty naprawy pojazdu A. (...), które mogły mieć związek ze zdarzeniem z dnia 20 sierpnia 2010 r. wynosiły 1425,7 zł -k.1164-1164 odw. Sąd Okręgowy podziela również argumentację Sądu I instancji co do zawinienia oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu albowiem oskarżony był w pełni świadomy tego, że nie wszystkie uszkodzenia samochodu marki A. (...) są następstwem tego zdarzenia, przy czym co istotne zauważyć należy, że uszkodzenia w zakresie należnej oskarżonemu od ubezpieczyciela kwoty mogły powstać w okolicznościach, o których wyjaśniał oskarżony i świadek P. P. - k.1163. Zatem jedynie w tym zakresie zachodziła zasada z art.5§2 kpk i konsekwencją powyższego jest zmiana opisu czynu przyjęta przez Sąd Rejonowy.

Co do drugiego z zarzutów, to nie sposób uznać, że Sąd Rejonowy nie zastosował się do wytycznych Sądu Okręgowego w Olsztynie zawartych w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 kwietnia 2013 r. –k.897 odw. Mieć bowiem na uwadze to, że po uchyleniu wyroku, oskarżony w dniu 5 czerwca 2013 r. **złożył wyjaśnienia, w których ponownie wskazał, że uszkodzenia pojazdu A. (...) wynikły ze zdarzenia z dnia 20 sierpnia 2010 r.** -k.961odw. -962. Tym samym w istocie wobec postawy K. G. nie było możliwe dokonanie ustaleń czy co do tych „innych” uszkodzeń zachodzą okoliczności, w których wyłączona jest odpowiedzialność ubezpieczyciela.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok jako prawidłowy utrzymał w mocy-art.437§1 kpk, art. 438 pkt.2-3 kpk

Na podstawie art. 636§1 kpk i art.2ust.1 i art.3ust.1 w zw. z art.8 ustawy o opłatach w sprawach karnych Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę w kwocie 300 zł uznając, iż przemawia za tym jego sytuacja materialna.